

Sygn. akt: I C 232/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marek Makowczenko
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Justyna Kurzynowska-Lubecka

po rozpoznaniu w dniu 04 czerwca 2018 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 7.525,18zł (siedem tysięcy pięćset dwadzieścia pięć zł 18/100)wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.480,80zł od dnia 18.10.2017 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 1.929zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia dziewięć zł 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marek Makowczenko

Sygn. akt I C 232/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. S. o zapłatę kwoty 7.525,18 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.480,80 zł od dnia 18 października 2017 r. do dnia zapłaty oraz domagał się zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podał, iż jego poprzednik prawny zawarł z pozwanym umowę o kartę kredytową. Twierdził, iż pozwany korzystał z kredytu przewidzianego umową, przy czym nie spłacił kwot należnych na jej podstawie w łącznej wysokości 7.525,18 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 20 listopada 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2015593/17 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uwzględnił powództwo w całości. Na skutek wniesienia sprzeciwu od wskazanego orzeczenia postanowieniem z dnia 2 stycznia 2018 r. sprawa została przekazana do tut. Sądu.

Pozwany A. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł w sprawie zarzut przedawnienia roszczenia twierdząc, iż termin przedawnienia wynosi dwa lata. Pozwany podnosił także, że powód nie wykazał wysokości roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 października 2008 r. S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. zawarła z pozwanym A. S. umowę nr (...), na mocy której bank oddał do dyspozycji pozwanego środki pieniężne (kredyt) w ramach odnawialnego limitu kredytowego przyznanego kredytobiorcy do wysokości 1.200 zł. Oprocentowanie wykorzystanego kredytu (odsetki umowne) było zmienne. Pozwany posiadał także wykupione ubezpieczenie na życie i na wypadek trwałego i całkowitego inwalidztwa.

(**dowód** : umowa o kartę kredytową – k. 46)

Od stycznia 2009 r. pozwany pozostawał w zwłoce ze spłatą udzielanego kredytu, a uiszczane przez niego comiesięcznie kwoty pokrywały zadłużenie tylko w części. Ostatni raz pozwany wykorzystał limit w kwietniu 2016 r. pobierając kwotę 209 zł. W sierpniu 2016 r. pozwany zaprzestał spłacać kredyt. Na dzień 17 października 2017 r. zaległość wynosiła 7.525,18 zł.

(**dowód** : historia rachunku – k. 48-50, wyciąg z ksiąg banku – k. 47)

Na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k. s. h. S. Bank (...) Akcyjna w W. (następca S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P.) został przejęty przez powoda Bank (...) S.A. z siedzibą w W..

(**dowód** : informacje z KRS – k. 33-45)

W piśmie z dnia 23 maja 2017 r. powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w kwocie 7.281,36 zł w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia wezwania.

(**dowód** : pismo z 23.05.2017 r. z potwierdzeniem nadania – k. 54)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd poczynił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową do momentu zamknięcia rozprawy – tj. poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy o kredyt odnawialny z dnia 10.10.2008 r., wciąg z ksiąg rachunkowych banku oraz historię rachunku prowadzonego dla pozwanego – oraz tych okoliczności, które nie były przedmiotem sporu pomiędzy stronami. Pozwany nie wniósł o dopuszczenie jakiegokolwiek dowodu na okoliczności podnoszone w składanych pismach procesowych, zaś kwestionując dokumenty przedłożone przez powoda nie uzasadnił zarzutów podważających ich wiarygodność. Wobec powyższego, mając na uwadze, iż brak jest okoliczności, które osłabiłyby moc dowodową przedłożonych dokumentów, Sąd dokonał w oparciu o nie ustaleń faktycznych w sprawie.

Roszczenie powoda znajduje uzasadnienie w art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r., poz. 1876), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z przedłożoną w sprawie umową z dnia 10.10.2008 r. o kartę kredytową pozwanemu jako posiadaczowi karty kredytowej został przyznany kredyt odnawialny z limitem 1.200 zł, z którego mógł korzystać przez czas trwania umowy. Z momentem wypowiedzenia umowy uprawnienie to ustalo i powstał obowiązek spłaty istniejącego zadłużenia. Pozwany skutecznie nie zakwestionował przedłożonej historii rachunku prowadzonej dla własnego konta,

z której wynika suma pobieranych środków pieniężnych oraz dokonywanych spłat. Z przedmiotowego dokumentu rozliczeniowego wynika, iż umowa wiązała strony co najmniej do kwietnia 2016 r., bowiem w tym miesiącu pozwany ostatni raz pobrał kwotę 209,00 zł (k. 50). W tych okolicznościach Sąd uznał, iż powód wykazał wysokość roszczenia z tytułu zawartej z pozwanym umowy o kartę kredytową, pozwany nie przedstawił natomiast żadnych dokumentów świadczących o spłacie długu.

Odnosząc się do podniesionego w sprawie zarzutu przedawnienia roszczenia należy wskazać, iż zgodnie z przepisem art. 6 nieobowiązującej już ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232) roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniały się z upływem 2 lat. Przywołana ustawa została uchylona przez ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw, która to w przepisie art. 38 stanowiła, iż traci moc ustawa z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Jednocześnie jednak ustawa uchylająca przewidywała, iż do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (07 października 2013 r.) i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. W świetle powyższego dla roszczeń banku powstałych przed dniem 7 października 2013 r. będą miały zastosowanie szczególne zasady wynikające z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, tj. 2 –letni termin przedawnienia. Natomiast dla roszczeń, które powstały po tej dacie, zastosowanie znajdą ogólne zasady przedawnienia określone w przepisie art. 118 k.c., tj. 3-letni termin dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu pozwu powód jako datę rozwiązania umowy o kartę kredytową wskazał najpóźniej dzień 18 kwietnia 2017 r. Data ta nie została skutecznie zakwestionowana przez pozwanego. Nie mogła także budzić także wątpliwości w świetle okoliczności faktycznych w sprawie. Jak wynika bowiem z przedłożonej w sprawie historii rachunku pozwany korzystał z przyznanego limitu kredytowego ostatni raz w kwietniu 2016 r., zaś ostatnią płatność dokonał w lipcu 2016 r. Sąd przyjął jednak, iż umowa została rozwiązana najwcześniej w maju 2016 r., skoro w kwietniu 2016 r. pozwany skorzystał ostatni raz z kredytu odnawialnego. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 19 października 2017 r. – tj. przed upływem dwóch lat od tej daty, zatem roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił powództwo w całości zasądzając żadaną kwotę wraz z odsetkami ustawowymi na podstawie art. 359 § 2 k.p.c. od dnia 18 października 2017 r. – tj. od dnia poprzedzającego wniesienie pozwu - do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w oparciu zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i zasądził od pozwanego na rzecz powoda poniesione przez niego koszty procesu, na które składały się koszty zastępstwa procesowego (1.800 zł), opłata sądowa od pozwu (95 zł) oraz opłaty skarbowe od pełnomocnictw (34 zł).